

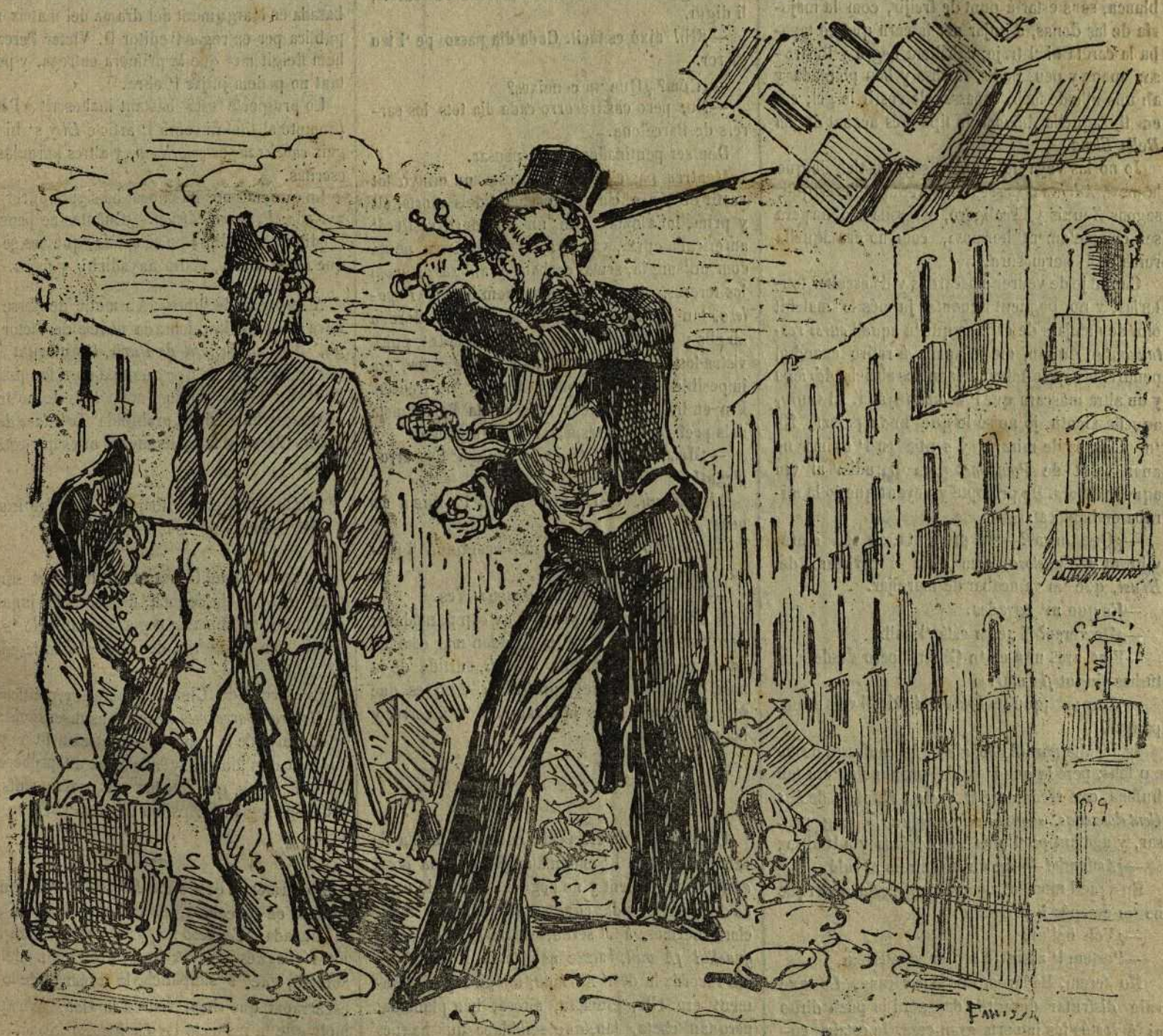
Preu 2 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRENIÀ.

Preu 2 cuartos.

ACTUALITATS.

¡ Sota !

ADVERTENCIA IMPORTANT.

Supliquem á nostres corresponsals que s'apressuren á liquidar lo antes posible, y posem en son coneixement que desde 'l número 9 «La Gorra de Cop» ha passat á ser propietat de D. Miquel Pujol y Martinez, ab qui deurán entendrers directament.

L' ADMINISTRADOR.

ADRIANA ANGOT.

A nou distintes tiples he vist representar la sarsuela d' aquest nom; d' ellas, las dos eran més lletjas que *Quasimodo*; cinch podian mitj anar y las dos restants eran realment dos bonas mossas, guapas en tota l' extensió de la paraula; pero *Adriana Angot* com la que veigi l' any passat, en un ball de màscaras del teatre del *Circo*, ni las dos guapas citadas s' hi poden comparar, ni sisquera la ha sommiat l' autor de aquella obra, ni cap de las més reputadas hermosuras li arriba á la sola de l' espardeyna. ¡Qué 'n era de cayal!

Més aviat alta que baixa; ni grossa ni flaca; blanca, sens estar á punt de freijir, com la majoria de las donas, á jutjar per la carn que no tapaba la careta ni 'l trajo; cabellera negra y llustrosa; mans y peus petits, airosa y ben plantada y ab uns ulls de foch, capassos de rostir lo gel; era en fi, aquella *Adriana* lo tipo més acabat de *La Bella Elena*.

Jo no las veyia totes, pero segur estich de que la meya *Adriana* posseia las trenta bellezas que, segons *Zeuxis* y *Escaligero*, necessita la dona pera ser completament hermosa, com ho era aquella reina de l' hermosura...

Cansat jo de veure màscarons y d' escoltar tonterias, y no poguent aguantar ja més lo malehit olor de menjars de cantina que 'n aquell *cursi restaurant* se guisan, me 'n anaba á retiro. Cuand al pendrer la capa estaban deixant los abrichs *Adriana* y un altra màscara que l' acompanyaba. Al veure aquella xicota, jo no sé lo que 'm va passar. No 'm cansaba de mirarla y sentia en l' anima no anar vestit de *Pomponet* pera parodiar al viu aquells amors. De prompte y veyent que jo la miraba embabiecat:

—¿Qué miras?—me pregunta, ab veu clara, vibrant y... *pastosa*, com diria 'l revistero del *Brusi*, que 'm va acabar de marejar.

—Es que m' agradas.

—¿De veras? Y ¿cómo está 'l ball?

—Fins ara, ni á ca 'n Gibert; pero desde que tú has vingut *¡la mar!*

—¡Ma noy! ¡qué 'ts *boladero!*! ¿M' hi vols acompanyar?

L' inculta paraula *boladero*, ho confesso, no 'm e u felis; pero la que l' havia pronunciat era tan bufona, que recordant á D. Jaume Calafell, de *Las Cent donzellas*, «*aquí hi veig ganqueta*», vaig pensar, y agafant pe 'l bras á l' *Adriana* y á l' altra,

—¡Andando!—vaig dir, y entrem al saló.

En aquell moment rompia l' orquesta, y porque no 'm escapés li pregunto:

—¿Vols ballar?

—Portem l' amiga á seure y ballarém,

Ho ferem. Ballarém una Americana. Lo que vaig disfrutar durant la dansa ni jo puch dirho ni á vostés los importa gran cosa. Jo estava encantat; puig, verdaderament no hi havia en tot lo

ball cap màscara que fes la pols á la que jo portaba del bras, sent l'enveja de tots los pollos.

A pesar de la paraula *boladero* la conversació d' *Adriana* no era grossera. No era tampoch culta, y així no podia atinar á quina clase perteneixia. En quant á instrucció no tenia ni més ni menos que la que tenen la majoria de las donas catalanas. Ignoro si sabia fer confitura de cabell d' àngel, *crochet*, flors, montar á caball y tirar tal vegada la pistola; pero, ho repeteixo, en tot lo demés demostraba ser en un tot igual á las demés donas, y en algunas cosas molt superior.

—¿Cóm te dius?—li pregunto al fi.

—Isabel.

—Nom de reina, y te está bé, porque ets verdaderament la reina del ball.—Y ¿no 't vols llevar la màscara?

—No; soch massa lletja y fugiria.

—No pot ser. La que te tan bona figura forsoament ha de tindre bona cara.

—Donchs no 's així y no 't hi empenyis, que no ho lograrás.

Inútilment me vaig esforçar tambéperque vingué al café ó al *restaurant*.

No volgué acceptar ni sola, ni acompanyada.

Semblant rasgo me va acabar d' enamorar; no per l' economia que m' reportaba, sino per que es verdaderament asombrós trobar una màscara que no siga gorrera.

—Digame al menos quant te tornaré á veure, li digui.

—¡Oh! aixó es fácil. Cada dia passo pe 'l teu carrer.

—¿Cóm? ¿Que 'm coneixes?

—No; pero casi recorro cada dia tots los carrers de Barcelona.

Deu ser pentinadora, vaig pensar.

Mentres passejábam s' acosta un minyó tot vestit de negre, com un cocher dels morts; alt y prim, tot afeytat, com un presidari, vestit d' americana curta, y gorra ab una visera petita com un' ungla, sense corbata y ab xavos, com los toreros, ab uns pantalons, com los del *Papelerero*, tan estrets, que estich segur de que dormia ab ells y que 'ls hi varen cusir al demunt, puig, vistos los peus, que 'ls tenia bastant grossos, era imposible que se 'ls pogués posar ni treurer. Era en fi un d' aquells tipos de la *Barceloneta* dels pochos que va respectar la febra groga.

—¡Hola, Flavia! ¡Quin *mosquit* qu' has arroplegat!

Al *mosquit*, entretant li queya l' ànima als peus.

—¿Qué no 'n ballarem un?—continúa 'l pinxo.

—Si, Peret; pero no m' escamis. Ves.

A mí no 'm han pegat may cap punyalada; pero 'm sembla que no 'm faria tan mal com en aquella ocasió la paraula *escamis*, sortida de la boca de la que jo creya una ninfa. Així es que sens pensarmhi gens la planto, apreto á correr y no paro fins á casa.

Una punyalada era poch; encara n' havia de rebre un altra. L' endemà m' estava á la porta de la botiga volent y no poguent olvidar lo chasco de la nit pasada, quant sento una veu forta, clara, hermosa á tot serho, cridar «¡*Sardina per la graella!*! *¡A vuit, baixeu noyaas!*!» Aquella veu me recorda la de l' *Adriana*; me giro y efectivamente era ella, graciosa, airosa, ben plantada; pero tan chata, tan, que semblaba qu' hagués nascut de cara á la paret. Ja no vaitj extranyar

que 'l dia antes no hagués volgut llevarse la màscara.

Desd' aquell dia he jurat no veurer més la sarsuela coal nom encabessa aquest article; no menjar més sardina, ni fiarme més de las apariencias, puig ja es vell que l' *habit no fa 'l monjo*.

X.

REVISTA.

Notas intimas. Es lo titol de un tomo de poesias escritas per D. Ricardo Moly de Baños. Excitats per las alabansas que d' aqueix llibre fa 'l *Diari de Barcelona*, l' hem volgut llegir, y, ab sentiment ho dihem, no trobem justificadas tals alabansas, ni sisquera en las poesias que D. Adolfo Lopez de Ayala, en lo prolech del mateix llibre, cita com á notables.

No volem dir ab aixó que no continguia alguna composició recomanable. No faltaria sino que entre tanta fullaraca no hi hagués una flor; pero no 'ns ha fet l' efecte qu' era de suposar, despres de tans elogis, molt al contrari. No 'ns ha caigut lo llibre de las mans, porque... porque es un llibre, y bo dolent ó mitjà, un llibre es sempre pera nosaltres un objecte respectable.

El Amor de Madre, es lo titol d' una obra que, basada en l' argument del drama del mateix nom, publica per entregas l' editor D. Victor Perez. No hem lleigit més que la primera entrega, y per lo tant no podem jutjar l' obra.

Lo prospecte está bastant mal escrit. Per de prompte al titol hi sobra l' article *El* y s' hi lleigeix *envelesan* per *embelesan*, y altres paraulas mal escrites.

Lo que més nos ha chocat ha sigut veurer en la portada: *Primera edicion*. ¿Cuántas ne pensa fer l' editor? Si 'l llibre no té salida, que 'ns sembla que no 'n tindrà, podrá anyadirhi: y *única*.

A propòsit de llibres. Ab motiu de ferse una nova edició de la celebrada novela de Victor Hugo, *Nuestra Señora de París*, l' autoritat eclesiástica recorda als *fieles* que dita obra fou prohibida l' any 1834. ¡Quína memoria! Jo no 'm recordo que haigi sigut prohibida *La Llave de oro*, del P. Claret, y fa molts menos anys qu' está escrita.

Diu que está per arribar una escuadra inglesa. Me 'n alegro pe 'ls tabernés.

Lo secretari del Govern Civil ha sabut sorpendrer una partida de joch, de quaranta jugadors, que la policia no *habia pogut* atrapar. No 's extrany; com fa tan fret, deu estar balba la policia.

La secció de Ciencias morales y politicas de l' *Ate-neo Barcelonés* sosté grans discusions sobre l' educació de la dona, mostrantse en dit assumpto molt més lliberal y adelantat un prebere, lo Pare Panadés, que tots los seus contrincants, ab tot y ser seglars. Nos en alegrem en gran manera.

Lo número 161 de *La Revista Social*, que 's publica en Barcelona, inserta una *poesia* en catalá, titulada: *¡Tandebó no fos veritat!* que tan de bo no l' hagués insertat, puig, prescindin del assumpto, que 's simpátich, la forma es de lo més esgarrapat que hem vist en la vida; extranyem molt que la redacció de *La Revista Social* haigi acullit un treball tant poch literari.

En lo número 8 de LA GORRA hi hauria estat, que ni fet express.

La Lluçanera de Nev-York s' apagat per falta d' oli, ó lo que es igual, ha mort per falta de subscripció. En lo número en que així ho anuncia al públic, se lamenta de que a Barcelona, centro dels catalanistas, no hi tingués ni un sol suscriptor.

Lo Periódich era car; pero de tots modos es una vergonya que la ciutat condal no l' hi haigi demostrat més carinyo.

Sentim verdaderament la desaparició de tant bon company.

VARIETATS.

Entre una senyora y la seva minyona.

—Pepa, ¿Qué t' han dit al convent de?... No m' tornas cap resposta.

—¡Ahl Si; m' han dit que hi torni a las deu tocadas, perque las monjas estan ocupadas fent l' exercici. Veigi vosté. ¡Encara dirán monjas! ¡Fer l' exercici! ¡Ni 'ls soldats!

—¡Calla, ximple! Son exercicis espirituals.

—Y ¿qué 's aixó?

—Res; ves á la cuyna.

(Historich.)

Una noya á qui agradaba parlar sempre mol llimat y que cuand sentia un terme que per ella fos xocant lo guardaba y l' aplicaba tragués ó no tragués nas, al sentir la ven portatils, que no habia sentit may, va apuntarla desseguida per usarla al primer cas. Al següent dia trobantse en casa un particular, y parlantse de las torres que té la condal ciutat, digué la nostra heroína estufada més qu' un gall; —Quinas torres son portatils las dos de la Catedral.—

Deya un noy á un altre noy:

—Mira si 'l pare m' estima, que cuand menjem ensiam lo veurás que desseguida me dona las fullas grossas y en se menja las petitas; y si posa 'l porró en fresch, (no 't pensis que dich mentida), lo primer trago de vi sempre pera mi 'l destina; y fins si hi ha pa ensetat, ans éll de tastarne mica, la primera llesca 'm dona... vaja, noy, dich que m' estima.

X.

En una barberia.

—Pep, ¿qu' encara hi ha aquellas banderolas aquí fora?

—Si home. Aquestos francesots necessitan tot un any pera midir un jornal de terra. Si m' hi poso, vull midir tot lo Pla de Barcelona en una hora.—L' amo.—Be; per medi de las matemáticas, es clar.

—No senyor; sense matá ningú.

HISTORIA NATURAL.

Qu' era mansó com un bé me deyan, cuand era noy si estaba quiet, si cridaba me deyan ¡Semblas un gos! si estaba groch ¡quin mandrill! si vermell ¡quin perdigot! si tenia por, gallina; si feya 'l valent, lleó; si saltaba 'm deyan cabra; si n'enjaba massa, llop; si menjaba poch, aussell; toro si 'm veyan furios; si parlaba massa, lloro; si no parlaba, mussol....

Aixó va durar molts anys, mes cuand ne tinguí dinou,

—¡Prou!—vaig dir—no só més bestia!

¡Gracias á Deu, ja soch hom!

¡Ahl ¿si? donchs esperat, mano;

y vam comensar de nou.

Vaig coneixe una minyona,

la seguia, 'm deyan gos:

la feya riurer ¡quin gat!

si sumicaba, un colom;

si estaba fret, una serp;

al passar pe 'l carré un os...

Cuand vaig parlar de casori,

—¡quin llus!—me va dir tothom,

y desde que so casat

tothom exclama—¡quin bou!

De modo, que antes y ara,

desde qu' estich en lo mon,

he sigut jo sol més bestias

de las que descriu Buffon.

Y estich cert que cuand me mori,

axi exclamará tothom:

—¡Pobret! ¡quina mort més quieta!

¡ha mort lo mateix qu' un poll!

X.

—¿Qué li fa mal—preguntaba un metje á un malalt d' aquestos que sense saberlo parlan sempre en sentit figurat.

—¿Qué li diré? tot, senyor doctor. Sento un gran dolor aquí á la viga de l' esqnera y á la post del pit. De vegadas també 'm fa mal la nou del coll y la closca del cap y 'm dolorejan bastant la canyella de la cama y 'ls nusos dels dits y...

—Dochs home, Vosté habia de demanar un fuster y no un metje!

EPIGRAMAS.

En Peret picapedrer vol casarse ab la Tomasa, y ella diu que no pot ser perque 'l veyá picar massa.

Deya la senyora Laya á un jovenet molt cap vert: —¡Ay! si no mudas de vida prou estás perdut, Peret.

Sentne 'l jove de gran xispa de prompte així li digué:

—Com de vida 'n tinch sols una per mudar ¿Cóm ho faré?

Sentne com es tant honrada la filla de D. Anton es pe 'l govern vigilada, puig del matí á la vesprada du al derrerera un polisson.

M. H.

L' altra dia cansat un de sentir parlar del govern de Versailles, del Gabinete de Versailles, etc. (deya creyent que Versailles era un home:

—No hi ha remey; Fransa no anirà be fins que tallará al cap á 'n aqueix Versailles.

Aixó 'ns recorda una dona que prenent també l' A per la B, com se sol dir, deya, parlant de Generals:

—Vaya; que 's desenganyin: no n' hi ha hagut cap de més valent en tota aquesta guerra, com aquell de la dels set anys, lo general Quinto Ligeró.

Y més recientment, cuand se parlaba de Regencia trina, un que digué:

—Ara diuen que governará un tal Trina.

EPITALAMI.

Lo sol d' amor espléndit avuy brilla, esqueixantne ab sos raigs lo boirós vel; las tenebras dels cors amants humilla, lluhintne majestuós en lo blau cel. Dugas fronts, totas dos enamoradas rialler daura, puig joya son del mon: ¡Oh bells nuvis, aqueixas fronts dauradas per eix sol, vostras son!

Vostres ne son los raigs majestuosos que á doll avuy n' escampa 'l sol d' amor: ¡Oh bells nuvis! á raigs tan amorosos de bat á bat obriu los vostres cor. Obriu los, que 'ls sospirs son qu' ell un dia llensá joyós, y á ell volen tornar... tampoch l' aigua, del cel may ne cauria, si no tornés al mar.

Vostre es d' amor l' etern llas que s' aferra en vostre cor ornat de ditxa y fel: ¡oh bells nuvis! qu' hos sia aqueixa terra lo qu' algun jorn servos ne puga 'l cel. Qu' hos sian sols de pau y de ventura los dias que, com somni, hos passarán, y brillant vostra estrella sempre pura, las gents hos lloarán.

Que al marcirse lo llir de vostra vida onas de flaire escampe pe 'l espay: puig tota flor, apres s' edat florida, se marceix, mes la seva flayre may. Qu' aqueix sol que 'ls ulls vostres enlluherna brille en s' órbita sempre ab esplendor... ¡Oh bells nuvis! sols una pau eterna hos desitja mon cor.

JOSEPH GARRIGA.

¿Volen saber exactament l' edat d' una dona? Preguntinho primerament á ella, despres á qual-sevol amiga y parteixin la diferencia. Per exemple: si ella diu que te vint anys y la amiga diu que trenta, ne tindrà vint y cinch. Es probat.

Cert confesor tenia la mania de imposar dotse Pare nostres de penitencia á tots los noys que confessaba.

—¿Cuants pecats tens?—preguntá un dia á un noyet.—A veurer, recordat be.

—Set, pare.—digué 'l noy despres de pensar gran rato.

—¿No 'n tens més? No diguis mentidas.

—No pare.

—Donchs mira, fesne cinch més y digas dotse Pare nostres.

—¿Qué tens, homa; estás molt mochu,—deya un amich á un altre.

—¿Qué haig de tindre? Tinch que no tinch.

CANTARELLAS.

Antes d'ahi 't vaig conèixer,
ahi ja 't vaig estimar,
avuy tot just me 'n recordo,
y demà penso olvidat.

J. P. y G.

Gelós estich del Sol, nena,
puig sempre tocante está,
y jo que més qu'ell t'estimo
no t'he pogut tocar may.

E. G. J.

Lo que 's per ara nineta;
deixarem corre 'l casarins,
puig mentre a tu 'm declaraba
me declaraban cessant.

Bom.

Tens los llabris de coral,
tens la cabellera d'or,
y per dentetas tens perlas...
¿Y 't queixas que no tens dot?

Si hi ha àngels en la terra
que inspiren castos amors.
¿Perqué en lo cel no hi ha àngels
que camihen ingrats cors?

Mentre era rich me volias,
ara pobre, m'has deixat...
ets com lo quinqué de casa;
acabat l'oli... apagat.

¿Queixosa dihen qu'estás
perqué hé deixat de parlar-te?...
Jo 'm queixo de mi mateix
per no saber olvidarte.

AUGUST BENJAMIN.

Dius que si no 't dono 'l cor
morirás dintre pochs dias;
¿Si dos cors vols tu per viurer,
jo, sens cap, com viuré? ¿Digas?

Tu 'm dius, nena, que só lletj
y que 'm torno molt talós...
be habem de seguir 'l refrá
qui va ab un coix, torna coix.

No 'm donguis pas més clavells,
nineta dels cabells d'or,
perqué diu l'escombriayre
que tants de clavells, no 'ls vol.

E. XARAU.

Dius que 't pinti alguna cosa,
ja que sóch tan bon pintor,
¿que no veus, nineta hermosa,
com ara 't pinto l'amor?...
M. REVOLTRÓS.

Sempre que 'm dius que m'estimas
y que per mi sens amor,
jo penso; si ho sapiguesses
que 'l Garbati ho fa millor.

C. ELLIOT.

A sota de la finestra
sabs, nena, que t'esperaba.
Estich distret, ve ton pare,
y 'm dona una garrolada.

R. T.

¿Qué n'ets de salada noyal
¿Qué 'n tens de sal Magdalena?...
Tanta 'n tens, que fins ne tires
un xich massa a l'escudella.

M.

Soluciones del número passat.

Xaradas.—1.ª—CAR-BO.—2.ª—COS-TI-PAT.—
Endevinalla.—BOMBOLLA.
Geroglífich.—Lo mateix mor lo rey y 'l papa,
com aquell que no te capa.

XARADAS.

Si 't vols alguna vegada
fer la tersa ab la segona,
Deu te dó la enhorabona
més no hu fassis als vint anys,
perque segons qui arropleguis,
en sentli quatre posturas
t'omplira de criaturas,
babas, mochs y desenganys;
y al demati cuand t'axequis,
de la tersa ab la primera
ó de prima ab la tercera
trobarás plé tot lo llet,
y dona gracias á Deu
que de dita porqueria
brut no 't trobis cada dia
després de no haber dormit.
Tot aixó, com se suposa,
te reportará grans gastos...
tal vegada tots los trastos
que ta mare 't va deixar
t'haurás de vendre, jinfelis!
y buscá tersa y segona
y siga dolenta ó bona
alli t'haurás d'instalar,
perque la prima y segona
que tos pares te deixaren
cuand ¡pobrets! los dos passaren
à gosar vida millor,
venut t'haurás per miseria
y potser de diné, escás
fins lo meu tot te vendré...
¿Cuánt trista será ta sort!

X.

Com no estich gayre segona
de resultes de la prima,
per veurer si 'm restableixo
aniré al tot uns cuants dias.

Bom.

ENDEVINALLA.

No fora res sens la lluna
puig que la lluna 'm compon
yo 't retrato molt exacte
y fotógrafo no soch.

DOS FILLS D'EN MONTES.

GEROGLIFICH.

k o b

FAM

Ayl

rata

J E I

D. VICENS Y COMPANIA.

(Las soluciones en lo próxim número.)

CORRESPONDENCIA.

F. Moner: No fa 'l pes.—Desahogat: Aprofitarem alguna cosa.—Dos amichs, etc.: Aprofitarem una Cantarella y un Cuento.—Pan Costella: No serveix.—T. D. y C. de la Mola: Lo que envia no fa y menos l'article titolat La Voca. ¿Qué no hu sab que s'escríu Boca?—M. Gardó y P.: La bola va que 'ns remet no va.—A. M.: Ho lleigrem despay, puig es molt llarch y tenim pressa.—A. Alcidrang: Aprofitarem la Literatura.—Pepet Nogal: Anirà una Cantarella; lo demés no.—X. y Z.: Electivament, tenim molta palla y donguis ansia si vol un plensó.—Antidinacòmopoliterapich: Menos lo Geroglífich que no hi ha medi de arreglarlo ab sòlsament tipografia, lo demés anirà tot. Gracias, Per lo demés nos remetem a las súplicas.—J. Campamà.—En lo present número ha sigut imposible perque teníam molt material. Escríbim per correu.—Ll. Rassols: Anirà un epigrama.—Pol: Gracias per los seus consells. ¿Per qué no 'ns envia alguna cosa?

SÚPLICAS.

1.ª—Supliquem a tots aquells á qui hem dit que lo seu no serveix, que no 'ns envien res mes, perque si quinze dias atrás no hu feyan be tampoch ho farán ara.

Esperin uns cuans anys y pot ser podrem complaurerlos.

2.ª—A tots aquells als cual hem dit que se 'ls publicarà algo, los hi supliquem que no envien res fins que veigin insertat lo que 'ns han remés.

3.ª—Supliquem a tots, en general, que no 'ns envien Xaradas perque 'n tenim de sobras.

RECLAMS.

LLIBRERIA Y PAPERERIA

de M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla d'Estudis 5.

Pablo y Virginia per Saint Pierre, La Candelita, Los Besos malditos, per H. de Kock. La Biblia de la humanidad, per J. Mihelet. Venus Retrona. Los Secretos de la generacion, Pintura de amor conyugal. El Culto al falo. La Dida. Notas intimas. Vibraciones. La Viticultura y vinificacion. El Padre Ginés. Historia de la generacion. Dos pillos. Un año entre salvajes. El capitán Corcoran. Cuentos fantásticos de Hoffman. Una hija de Eva, de Balzac. Los Gambucinos, etc., etc., etc. Devocionaris de todas classes. S'admeten suscripciones a La Ilustracion Española y Americana, La Moda elegante ilustrada, Pervenir de la Industria y a la Revista Espiritista de Barcelona.

REMEY CONTRA 'L MAREIG.

Totas cuantes personas han probat aqueix remey han obtingut bon resultat. En l'Administració d'aquest periodich donarán rahó de qui 'l vent.

RAMON MASFERRER.

Centro de suscripciones a tota clase d'obras y als periodichs «La Ilustración Española y Americana y La Moda Elegante.»—Porta-ferrisa, núm. 21.—Barcelona.

Se donan prospectes gratis.

Estampa de C. Miró, Barbàra. 12.